

Com la flor
BLANCA

Manel Joan i Arinyó

OH, BENVINGUTS!

Pel que recorde d'aquell xiquet, que potser algun dia vaig ser jo mateix, es deia Manel i havia nascut en un poble costaner valencià; com son pare, que treballava en una oficina bancària. Sa mare feia de modista i era natural de Torelló, Osona, on tenia la major part de la família. D'aquesta cal destacar la seua germana gran, Elvira (1,40 m, 120 Kg), casada amb Francesc –Johnny per als parents, amics i coneguts. Fruit del matrimoni eren: Lola, que si passen pàgina veuran com es casa de seguida; Venceslau (1,80 m, 130 Kg) i Jaume, anomenat Met (1,69 m, 150 Kg a hores d'ara).

Uns altres familiars catalans, de Sant Joan de les Abadesses concretament, eren: l'oncle Jaume, germà de la mare de Manelet; la tia Rosa, que n'era l'esposa; i Jaume, fill del matrimoni i de la mateixa edat que el protagonista.

De poc m'oblido de la meua germana, que tenia dos anys quan començà tot açò.

Efectuada aquesta presentació familiar d'urgència, em cal assenyalar que vivíem en un pis de la plaça de l'Ajuntament en companyia de la meua iaia paterna, Trini. Amb tot, passàvem la major part del dia en una botiga que teníem al carrer de la Séquia. Allí, en menys de quaranta metres quadrats, explotàvem els negocis següents: taller de confecció de jerseis, billar i venda de cigarrets rossos americans, de

tabac negre canari i de caliquenyos valencians. Una xicoteta Andorra, vaja!

I ara anem per feina. No es queden a la porta, per favor. Passen avant.

MATINAL DE PLORERA

Com la flor blanca, símbol de puresa,
pujaràs a l'altar en aquest jorn,
i et semblarà la flaire de les roses
el perfum delicat amb què t'envolta el món...

... li havia recitat a la meua cosina Lola el padrí major mentre li lliurava el ram de núvia. Aleshores ma mare i la tia Elvira esclataren a plorar, manifestació que es va repetir cíclicament al llarg de la diada.

Una altra cosa que cal ressaltar és que el capellà, en ser cosí prim del meu futur cosí Jaume, s'havia brindat a venir-nos a confessar a casa; perquè no se li escapara ningú, supose. Jo, però, com que no apareçava de cap de les maneres els set anys que tenia, em vaig fer el sompo i me'n vaig escapar.

Les previsions més optimistes es van acomplir al peu de la lletra: la núvia i la seua comitiva de parents més pròxims vam arribar al santuari de Rocaprevera amb més de mitja hora de retard sobre l'horari establert. Aquesta circumstància, que era prou per a fer posar nerviosa l'altra part, no agafà gens desprevingut el meu imminent cosí, que sabia massa bé amb qui començaria a compartir el destí d'un moment a l'altre. Això no obstant, de bon matí havia enviat dos espies a casa dels meus oncles perquè l'anaren informant, per torns, dels moviments més significatius que s'hi produïen.

Quan vam entrar a l'església, Jaume estava agenollat als peus de l'altar. En veure'ns es va incorporar amb penes i treballs; en primer lloc per la rampa que li tenallava les articulacions després de tan llarga prostració; però sobretot pel defecte físic adquirit feia un any aproximadament. Va ser conduint la seua Ducati de 250 centímetres cúbics a més de cent quilòmetres per hora. En el mateix moment que avançava un camió, la roda davantera de la moto va rebentar. No pogué evitar la caiguda i es va fracturar la cama dreta per sis o set llocs diferents. Les ferides van ser tan greus que els metges que el van atendre no dubtaren a demanar-li permís per a amputar-li-la, ja que tenien por que se li gangrenara i li infectara la resta del cos. Ell, però, va fer el cor fort i s'hi va oposar. És més, va assumir per escrit totes les responsabilitats que se'n pogueren derivar. La *sort* el va acompanyar i salvà la cama i la vida. Ara, després de cinc operacions, amb cadascuna de les quals guanyava un poc més de joc en el genoll, era conscient que el funcionament d'aquest no tornaria a ser mai més perfecte. Però, caram, n'hi havia per estar-ne content. I ell, a la seua manera, ho estava.

Deixant de banda aquest tema, l'únic punt negre del dia va ser el buit insubstituïble que hi havia al costat de son pare, que havia enviudat feia pocs mesos. Fet i fet, la primera visita dels acabats de casar va ser al cementeri de Torelló perquè Lola dipositara, en sentit homenatge, el ram de noces en la làpida de la qui hauria sigut la seua sogra.

Mentrestant els meus familiars més guerrers, com que no podien retraure res de negatiu ni al parent nouvingut ni a ningú de la seua família més directa, que gaudien d'un nom i d'un prestigi més que respectables a la vila, la van mampren-

dre a dir que tots ells estaven que transparentaven. Tampoc no era això, però és que, comparades amb les seues corpulències més que centenàries, sí que cantaven les constitucions més aviat primes que tenien alguns parents del nuvi.

–Si tot fóra begudet, que bo! –intentava engrescar jo els cosins amb qui compartia taula en els prolegòmens del convit. Eren Jaume, de Sant Joan, i Francesc, de Torelló. Només de pensar en el cava amb què tan generosament s’hauria de regar la festa se’m feia la boca aigua.

Parlant de tot un poc: no veges tu el comboi de l’un i de l’altre en el pati de l’església quan m’hi van veure aparèixer amb pantalons curts. Al capdavall, encara haurien de passar set anys més abans que no s’hi produïra la meua posada de llarg. Paradoxalment, ma mare m’havia vestit amb pantalons llargs fins als tres anys d’edat; mira si no té collons la cosa!

Retornant al convit, he de dir que mon pare passava prop de la nostra taula quan jo vaig pronunciar la frase protoalcohòlica, i em va sentir. Em vaig adonar que es mig sobresaltava, talment li haguera picat un tave. No em va dir res, ni tan sols no es va girar per adreçar-me una mala mirada. Ara, sí que és de veres que se n’anà a buscar el cambrer en cap i li va dir alguna cosa mentre ens assenyalava amb el dit. Un quart d’hora més tard, quan jo ja havia convençut el meu cosí Jaume perquè renegara al cambrer per la manca de cava a què ens tenien sotmesos, em vaig assabentar del què:

–Aquell home amb bigoti que hi ha assegut allà ens ha ordenat que en aquesta taula només servírem per a beure aigua de Vichy!

En quina mala hora que havia badat jo la boca, redimoni! Mon pare havia volgut fer bona la dita «Home amb bigot fa el que pot», i ens havia castigat amb la llei seca. I tot perquè els petorros que acostumava a agafar jo en cada convit de noccs començaven a ser cèlebres.

Tan cèlebres almenys com l'espectacle que ens va oferir aquell dia el meu oncle Francesc, que va esclafir en grans plors enmig de l'àpat, incontenible, sorollós...

—Que cony, tanta pressa per casar-se —recorde haver-lo sentit destralejar més d'una vegada, aïrat, durant el relativament curt festeig dels meus cosins: un any i mig si fa no fa.

Cal assenyalar que abans de la gran plorera de Johnny, quan el padrí major se situà en un extrem de la taula presidencial per tornar a recitar l'himne de noccs més popular d'aquelles contrades, s'hi havia produït de sobte el més espés silenci, tan insòlit com encara més precari. «Com la flor blanca, símbol de...», havia tot just declamat, quan la Maria, núvia de Venceslau, no pogué contenir-se més i va irrompre en planys i sospirs.

Tornant a Johnny i al seu tan espectacular accés de plorera, he d'aclarir que el principal culpable d'haver-li'l provocat era l'oncle Lluís, que seia al seu costat. Aquest personatge, casat amb la tia Àngela, germana de la meua àvia materna Manuela —ja morta—, era físicament pastadet a Salvador Dalí. Fins i tot feia els mateixos ulls de boig, especialment quan es bufava, que era més o menys, i per dir-ho sense embuts, el seu estat natural. Llavors miolava en castellà, la seua llengua materna, i li deia a la dona: «¡*Choco mío!*» L'oncle Lluís, doncs, barber de professió, que, a banda de tallar un tros d'orella de tant en tant, tenia com a màxima gesta vital

reconeguda el fet de ser amic personal del cantant Miguel Burro Fleta, va mamprendre Johnny pel seu compte i li va fer un cap com un timbal:

—*¡Ahora sí que la has perdido para siempre!* —el mortificava—. *Y el mayor en la mili.* —Aquest era el motiu dels plors de la Maria quan el padrí major començà a declamar el poema: el meu cosí Venceslau, amb qui feia cinc anys que festejava, s'havia hagut d'incorporar a files l'antevéspra del casori—. *¿Con quién te has quedado, hijo mío?* —proseguia el clònic del geni de l'Empordà—. *¿Con el pimpollo solamente, al que todavía le cuelgan los mocos!* —El mocós en qüestió era el meu cosí Met, a qui li faltaven pocs mesos per a complir els divuit anys.

—Buààà! —La plorera semblava que no s'acabaria mai.

A la fi, plens de sentiment, es van abraçar i tot. Que dur que és ser pare!